

(המשך מעמוד 4)

הפרק הפעם היה זה נציג בנקאי, יאיר צבן, שהציגה. הקו העיקרי שלו, אחרי גינוי ה' עמדות הלאומניות של שני הצדדים; יש לי הבחין בין העם הישראלי לבין השלטון בישראל. בקרב העם מצויים כוחות ה' חותרים באמת לשלום עם הערבים, המגנים את ההתקשרות עם הקולוניאליזם, והתומכים במלחמת העם האלגירי.

היה זה נאום שזכה להתעניינות חיובית מצד המשלחות הערביות ולביטויי הסכמה מצד משלחות רבות כאסיה ומאפריקה. ה' נאום אף היה אחד המעטים שהודפסו וחולקו לקוראיהם.

כאשר שבו שלושת הישראלים ארצה ו' סיפרו מה שקרה במוסקבה, לא היה מנוס מלשוב ולשאל את השאלה: מדוע דחק הקומוניסטים הם הם תמיד היחידים המכירים לעולם כי לא כל ישראל מיקשה אחת ולא כל העם תומך במדיניות בין גוריון ונערי? מדוע לא יאמרו זאת גם נציגי מפלגות אחרות, אשר תנועותיהם ממילא אומרות את הדברים האלה — או חלקם — בישראל?

דרכי אדם

הכסף המר

לפני שלושה חודשים היה הנער שלום כהן (12) גיבור לאומי. הוא מצא כסף על אם הדרך, מסר אותו לאביו, על מנת שזה יעביר את האבידה למשטרה, הפך תוך-כתי כן למופת ולדוגמה אישית של נער ישר. עתה זה שלום לשכר על מעשהו. היה זה שכן קודר מאוד: מציבור לאומי הפך הילד לחשוד בשותפות בגניבת חלק מהכסף. הכל החל כאשר שלום מצא, בחורו משי עור להתעמלות, קופסת פלסטיק לבנה ובה שטרות שווהו מאות יותר כדולארים. הוא הרים את הכסף, הביאו לאביו, ברור כהן. האב, העובד ברחובות, נטל את הכסף, נסע עימו לתחנת משטרה רחובות. שם מסר לקצין התחנה 5000 דולאר, שמע מפי ה' קצין הסבר: „אם לא באים לקחת מציאה תוך שלושה חודשים, שייכת זו למדינה“.

שלוש תביעות. שלושת החודשים עברו בעצלתיים. בינתיים הופיעו לא טוען אחד ל' בעלות על הכסף — אלא שלושה ממספר. הראשון היה יוסף גורפינקל, שכנס של בני משפחת כהן, בשכונה בה הם מתגוררים. עוד ביום בו מצא שלום את הכסף, הופיע גורפינקל, מתנשם ומתנשף בבית כהן, כשהוא מבקש את השטרות האמריקאים. ברור כבר היה אז בדרכי למשטרה. גורפינקל, שלא ידע לאן פנה, נסע למשטרת ראשון-לציון בתקווה להשיג את שכנו בטרם ידחה על מציאת השטרות. הוא לא מצא אותו.

נסיון נוסף לקבל את הדולארים עשה גורפינקל, שלא ידע לאן פנה, נסע למשטרת החודשים. הוא התקשר עם ברור כהן, ביקש ממנו לקחת את הכסף, להחזירו לידי ש' גורפינקל עצמו לא העז לגשת למשטרה ידחה על המציאה. הוא לא מצא אותו. ברור כהן סירב לתת לו את הדולארים. גורפינקל עזב את ביתו בכעס, כשהוא מפליט: „אתה עוד תצטער על זה, אני מביט לך“.

תביעה שנייה, הגיונית יותר, באה מצידי של נער שני, שנלווה לשלום, שעה שמצא את הכסף. לאחר שעות יכוח התפשרו בני-

מוציא ישר כהן

מנער מופת — לחשוד בגניבה

המשלחת הישראלית במוסקבה
כמעט כל ישראלי היוצא לחו"ל

אגרוף בפרכופו של הנכה. אמנון צנח, כש' הוא צועק: „העין שלי“! אביו של אמנון ניצל את ההמולה, קפץ מתוך הניידה, אץ לעזור לבנו. מספר ה' ניידה, שהרגיש שהעניין מסתבך, נתן לנהג המכונית בה ישב הוראה לנסוע לתחנה, יחד עם שני האחים העצורים.

במשטרה הוסבר לשני העצורים שהם נאשמים בהפרעת הסדר הציבורי. „כל הזמן לא היה איכפת לנו, אך הפעם הבאתם עו' מיטה וזה כבר מפרע לסדר“, נאמר להם. מיד עם שיחרורם בערבות, חזרו האחים לשדרה. שם נאלצו להמתין לשובו של אמנון טחילי, שנלקח בינתיים באמבולנס למגן דוד אדום, על מנת לחבוש את הפצע בעינו. מצויד באישור רפואי על חבלה ופצע בעינו הימנית, חזר הנכה לתחנת ה' משטרה, הגיש תביעה פלילית נגד השוטר המכה.

למחרת, דאג דובר המשטרה להמציא ל' עתונות גירסה תמוהת-נוסח: „טחילי התנגד למעצר אחיו ולכן נאלצנו לפעול בכוח“, טען.

כיצד מסוגל להתנגד נכה מרותק לכיסא גלגלים, כשמולו ניצבים תריסר שוטרים, סמלים וקציני-משטרה ממושמעים, זאת לא טרח הדובר להסביר הגיונית.

משפט

המזוודה המעופפת

גם לאבד חפצים צריך לדעת. בעיקר צריך לדעת היכן לאבד אותם. למסקנה זו הגיע יהושע שבחון, יצרן ויצואן תכשיטים מלאכותיים, אשר אחת ממיזודותיו הצמיחה כנפיים, שעה שיצא לסיור באירופה.

יהושע, שיצא לדרכו במסע סוויסאייר, גילה בדרכו שאי-שם, בין נמלי-האוויר לוד לבין שדה-התעופה של ציריך, נעלמה מיזודתו, כאילו ועפה מאליה. הוא לא התרגש, המתין יומיים, הגיש לאחר מכן תביעה לחברה.

הנהלת קוידה-תעופה השווייציים העניקה לו אישור שאומנם לא קיבל את מיזודתו ואת החפצים האישיים שהיו בה. כן נתב' קש לצאת ולקנות את כל הדרוש לו ולה' גיש חשבון על כך לנתיבי האוויר.

על חשבון החברה. יהושע יצא ו' קנה לעצמו מיזודה חדשה ובגדים אחרים. אחר-כך שיגר את החשבון לסוויסאייר והמשיך במסעו.

משהגיע לשווייטצארט שבגרמניה, בתום שלושה שבועות, זכה לקבל הודעה מפתיעה מסוויסאייר: „מצאנו את המיזודה. בוא מיד לקחת אותה!“ נאמר לו.

יהושע סירב לבוא ולקבל את המיזודה. משחזר ארצה, ניגש למשרדי החברה, הגיש לה חשבון על סך 587.60 לירות לזכר לזכריו הוצאותיו. „ביקשתם ממני לקנות תחליפים — וכך עשיתם“, הסביר.

פקידי החברה סירבו להתחכם עימו. ב' ידם היה העתק של המיכתב בו נתבקש יהושע לבוא לקחת את חפציו בציריך. ה' עובדה הביעה להחזרת הוצאות. את ה' פי עצת פקדי סוויסאייר, לא ענינה אותם. יהושע לא התחכם. באמצעות פרקליטו, הגיש תביעה להחזרת הוצאות. את ה' מיזודה הישנה היה מוכן לקבל במתנה, נוסף על הוצאות אלה — בתנאי שתוטס חזרה ארצה, על חשבון חברת-התעופה.

* מימין: יאיר צבן, בנקאי; חיים שור, השומר הצעיר; אלי אברהמי, אחדות העבודה.

כך זה
אתחיל...

וכך זה

ואחר.

אל תזניה! הייחם
בהשתלשלות
הקרחת
השתמש בתכשיר
של הבינקוסטיקאי
ד"ר א. רובין

אליקסיו

להשיג בבתי-מרקחת
ובפרסומיות

ד ח פ

ה מ נ י

קיבלת
חשבונך,
נא פרע
אותו בהקדם.

חליפות הדין

בגדים מיוחדים

תאם שדר מסדיק 19

אולבול 62 19 13 12